

329
995 9/17
1-2

IN
EURIPIDIS HECUBAM,
LONDINI
NUPER PUBLICATAM,
DIATRIBE EXTEMPORALIS.

798. c 21
1-2

COMPOSUIT
GILBERTUS WAKEFIELD, A. B. K

Οὐκ ἂν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἐτι,
'Ὅς, μηδὲν ὧν γοναίσιν, εἰδ' ἁμαρτάνει·
'Ὅς οἱ δοκῶντες εὐγενεῖς πεφυκεναὶ
Τοιαυτ' ἁμαρτανῶσιν ἐν λόγοις ἐπῆ.

Sophocles.

10
LONDINI:

IMPENSIS AUCTORIS, TYPIS A. HAMILTON:
VENEUNT APUD I. CUTHELL, MIDDLE-ROW, HOLBORN.

1797.

IN

EURIPIDIS HECUBAM

DIATRIBE.

QUAMVIS necessitudine LUCRETII mei dies distinear ac noctes, et hujusce operis sumptuosissimi molestiis angoribusque tantum non succumbam; haud potui tamen a memet impetrare, quin dieculam unam atque alteram de negotiis gravissimis suffurarer, ut *Hecubam Euripidis* evolverem, quam nuper publici juris fecit RICARDUS PORSON, Græcæ linguæ in Academiâ nostrâ Cantabrigiensi prælector meritissimus; cui appendiculam notarum in miscellanea *Toupiana* exquisite doctam debemus, et Photium, curis sagacibus expolitum, mox sumus debitori: neque enim tali critico inglorium Maronis Heyniani laborem, quod facinus nuper vir quidam eruditissimus in summâ laudum posuit, ego libenter imputaverim. Sane in usum studiosæ juventutis V. D. se profitetur opellam suam concinnavisse:

B

nihilo

nihilo minus nullus dubitabam, me multa esse inventurum, quæ vel doctissimos et jucunde morari possent, et insigniter erudire. Neque me prorsus falsum habuit ea expectatio; licet, ut verum fatear, nonnihil *humani sanguinis* in hoc corpore compererim, nec omnia pro spe præcepta merum *ichora* statim deprehenderim,

—— οἷος περ τε ῥέει μακαρεστοὶ θεοῖσι.

Cæterum, quum vero sit simillimum, fabulas Græcas, V. D. publicandas, quâ propter sua merita, quâ nimiam *Etonensium* in suos propensionem, viam sibi facturam esse in scholas Angliæ celeberrimas; nos non indignam rem aggressuros existimavimus, si efficeremus, quo hæc pretiosissima veterum monimenta aliquantulo castigatiora in manus juvenum venirent. Paucula igitur de multis super hanc fabulam ad Professoris editionem deproperato calamo commentabimur; candidum literatæ reipublicæ iudicium libenter periclitati, et animo a spe, metu, atque affectibus quibuslibet iniquis, absolutissime defacato.

IN PRÆFATIONEM.

PRIMUM mirari subit, V. D. qui summo jure MSS. et editionis Aldinæ testimonia tantū fecerit, auctoritates gravissimas passim contemp-
tui habere, toties appingendo finalem *v*, si litera
consonans sequatur; quamvis manifestissimum
sit, et multis exemplis evincendum, librarios,
qui istud additamentum invenissent, nusquam
fuisse omisso; sed omissum, propter inanem
de metro timorem, multo facilius invecuros.
Probant MSS. probant editiones auctorum ve-
tustissimæ, hoc figmentum a Græcorum prisco-
rum consuetudine prorsus esse alienissimum, ac
scribis recentioribus unice deberi: hiatui solum-
modo occludendo serviens, non autem produ-
cendis syllabis. Exemplo sit ver. 236. hujusce
dramatis:

οὐδ' ὤλεσεν με Ζεὺς —.

Ita V. D. edidit; Aldus autem et MS. Harl.
luculentissime exhibent ὤλεσε: neque aliter fere
passim. Si quis quærat, quomodo versum legam
hujuscemodi, eum interrogem vicissim, quā ra-
tione ver. 9. legendus sit:

——— Φιλιππον λαον ευθυων ΔΟΠΙ:

aut Lucretii consimilis, iv. 271.

——— certe penitus remota videtur:

nam libri veteres MSS. literam non geminant. Hinc nimirum voci scienter modulatae nullum negotium faceffitur; nec, nisi suo periculo, miramque per inconstantiam, prudens editor has leges violat, quas grammatici, scholiastæ, MSS. cum scriptoribus antiquis, citantibus poëtas, cumulate fanciunt. Nobismetipsis saltem nihil antiquius est, quam ineptias qualescunque, (et bene multis etiamnum procul dubio obsidemur) aliis quibusvis dedocentibus, dimittere, atque ablegare: nemo rursus, nobis hanc inscitiam plus semel damnantibus et irridentibus, videtur aut refutare velle, aut relinquere. Pergant igitur, si velint, in errore longe crassissimo, nimium amantes sui; vere doctis et æquis iudicibus tamen, fat scio, sponte abjudicando, librisque veterum serius ocyus, cum unanimi consensu literatorum, expellendo.

V. D. rei metricæ callentissimus, princeps, si non vidit, aliquatenus ostendit, *anapæstum* sedem *tertiam* aut *quintam* senarii non occupare. Recte dicit ver, 896. Æsch. Eumen. ita scribendum:

πάσης απημον' οἷζυος' δεχῶ δε σῶ;

non οἷζυος. Sed enim egomet (*si quid loquar audiendum*) tribus abhinc annis non aliter in editione meâ versum ipsissimum exaratum dederam. Similem errorem in Soph. Philoct. 1288.

πῶς εἶπας; οὐκ ἀρὰ δευτερον δολαμθα;

tollendum V. D. vult, vel delendo particulam negativam,

negativam, vel transponendo voces, ἀρ' οὐκ : in quibus emendationibus solertiam ejus desidero ; neque enim in has mendas librarii tam facili pede, meo judicio, incurrerent. Pronuncient eruditi, an nos in editione nostrâ non dudum doctius, exquisitius, atque etiam leviori operâ, correxerimus ; aurium ope vitium sentientes, sed originem ejus eâ, quâ V. D. sagacitate non valentes indagare :

πῶς εἶπας ; ὅτ γὰρ δευτερον δολημεθα ;

Exspectes interea velim, quæ dicturi sumus ad Lucret. iii. 7. Ut ut autem de hac re probe scientes statuant, quod pergit affirmare solidissime V. D. p. xi. “ In Euripide usque ad hunc diem “ semper editum est οἷστος ” id plane in falsissimis habendum ; nam nos disertissime edidimus in Herc. fur. 194. ad hunc ipsum modum :

μυρις οἷστος ἀφεις.

Pene inducor, ut V. D. Homereis verbis alloquar, te, lector ! ut putem, non improbante :

Ἀτρεΐδῃ, μὴ ψευδὲ', ἐπιστάμενος σαφὰ εἰπεῖν.

Hoc autem missum faciamus, et aliorum insuper judicia experiamur.

IN IPSAM FABULAM.

JAM proporro ad ipsam fabulam veniamus, e multis, ad manum stantibus, pauca tantummodo,

ob

ob infanos librorum imprimendorum sumptus,
hoc tempore selecturi.

Primum, V. D. formulam in ver. 13. parum
percepit, licet pervagatissimam; fraudi futurus,
si dimittatur incastigatus, juventuti studiosæ:

————— ὁ καὶ με γῆς

ὑπεξεπεμψεν. —

quam Lucretio frequentatam, atque nobis ibi-
dem sæpiusculè illustratam, piget hic vexare;
quum præsertim alicubi in commentariis Lucre-
tiani versum Euripidis propositum adhibueri-
mus. Litem dirimeret, V. D. iudicio, lectio
Harl. MS. ὧ quam in hoc sensu, pace V. D.
dixerim, ne Græcitati quidem affinem puto:
certe non est indubitatae elegantiae libb. reli-
quorum anteferenda.

V. D. recte monet ad ver. 22.

————— πατρώα δ' ἔστι κατεσκαφῆ,

αὐτός δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμητῷ πίτνει·

“ in adjectivo πατρώα contineri substantivum πα-
“ τρῆς, quo refertur αὐτός.” et hujusce schematis
tria protulit exempla; e quibus unum est Soph.
Trach. 259. ubi nosmet dudum plura et recondi-
tiora, huc spectantia, contulimus; uti nuperrime
denuo ad Lucret. i. 353. et alibi: non digna ta-
men, ut videtur, quæ tempus V. D. pretiosissi-
mum morentur, ac lectoribus ejus ἐν παροδῷ sub-
notentur. Infelix ego studiorum!

τρίτατον

τριταιον ηδη Φειγος αιωρευμενος : ver. 32.

Hæc V. D. "Mira locutio, τριταιον Φειγος, pro
"simplici, τριτον. Uno tamen exemplo se ipse
"Euripides defendit, Hippol. 275.

"πως δ' α, τριταιαν γ' ας' ασιτος ημεραν ;"

Incogitantiam equidem V. D. satis mirari ne-
queo. Nimirum, quisquis αιωρεται τριταιον ημεραν,
per *tres dies* αιωρεται qui vero τριτον ημεραν, per
unum solummodo ex tribus. Optime et Græcis-
sime D. Joannes, xi. 39. Κυριε, ηδη οζει ΤΕΤΑΡ-
ΤΑΙΟΣ γαρ εστι. Age vero substitue τεταρτος, et
omnia corrumpes ac pessum dabis: nec τριτον ta-
men minus Euripidis menti disconveniret, nisi
verborum tenorem mutes, et ingenium construc-
tionis. Hoc autem, fit licet nonnihil inconstan-
tiæ scriptoribus, generaliter verum est, et rectum.
Ut, quid velim, breviter definiam, τριταιος ημερα in
eâdem re *successionem* indicat; τριτος, non item.

τυμβω Φιλον προσΦαγμα και γερας λαβειν : ver. 41.

Non dubito, quin hic, ut in plurimis consimili-
bus, vitiosa sit orthographia, et rescribere de-
beamus προσΦαγμα: conferas verr. 23. 24. Quod
V. D. λαχειν conjicit, vice λαβειν, ingeniosum est,
et probum puto.

—— περα γαρ ηδ' απο σκηνης ποδα

Αγαμεμνονος — : ver. 53.

Kingianam emendationem απο, vice υπο libb.

V. D. quoque amplexus est. Equidem verum

i

censeam

cenfeam ὑπὲρ: i. e. *super limen* tentorii transit. Hæ
vocolæ ad ver. 665. scribis commutatæ sunt. De
hoc autem litigare nolumus. At heus! tu: quid-
nam hoc est, *περὰ ποδᾶ*? Monstrum puto, quamvis
V. D. non terruerit, cuius nihil simile in tragicis,
opinor, exstat; et procurandum. Rescripserim:

————— *περὰ γὰρ ἡδ' ἀπο σκηνῆς ΠΟΔΙ*

Αγαμέμνωνος —.

Δεικτικῶς scilicet; quasi *sonus* Hecubæ incedentis
auribus accideret. Noster, Phæn. 100.

κεδρὲς παλαιὰν κλιμακ' ΕΚΠΕΡΑ ΠΟΔΙ.

Ver. 55. ————— *ἐκ τυραννικῶν δομῶν.*

An recte ceperint phrasim interpretes et editores,
nec negem temere, nec affirmem: illustratam
faltem lector inveniet in nostrâ Silv. Crit. tom. iv.
pp. 209. 210. et juvenus studiosa non erat edi-
tori suo scilicet in mediis tenebris deferenda.

Ver. 68 — 74: Lubricus locus est, nec per-
functorie tractandus. Nihil expedit V. D. quod
intelligentibus iudicibus satisfacturum puto.
Versus elegantissimos hoc modo concinnatos
suavissime decurrere, et inoffenso quidem pede,
nemo vel iniquissimus non fatebitur:

*ὦ στεροπα Δίος, ὦ σκοτία Νυξ,
μελανοπτερυγῶν μάτερ οὐερῶν,
τί ποτ' ἈΡ' αἰρομαι ἐννυχὸς οὕτω
δειμασι, φασμασιν; ὦ ποτνία Χθων,
ἀποπεμπομαι ἐννυχὸν ὄψιν.*

Tam

Tam belle sic omnia conveniunt, ut pene jures poëtam non aliter constituisse. Quid autem? phrasis στεροπα Διος erat "in usum studiosæ juvenutis" explicanda; nam interpretes prorsus fefellit, et Ammonium in illis, sit licet, vel V. D. judice, & τυχων ανηρ. Hefychius appositissime: Στεροπη, ΑΤΤΗ: i. e. lux, splendor solis; Διος Φαος: ver. 706. O! Dies, O! Nox. Unde, ut id obiter notem, conficitur plane, ac sepelibilis evadit, V. D. crassior suspicio, de clausularum, ω ποτνια Χθων, ω σκοτια Νυξ, transpositione.

ὅς μόνος, οἰκῶν ἀγκυρὰ τ' ἐμῶν,

τὴν χιουῶδην Θρηκὴν κατεχει: ver. 79.

Hæc quum manifestissima sint depravationis, V. D. Reiskianas rationes amplectitur, et sic voluit exhiberi:

ὅς μόνος οἰκῶν ἀγκυρ' αὐτ' ἐμῶν

τὴν χιουῶδην Θρηκὴν κατεχει.

Tentamen plaudo; sed enim reputes tecum moneo, an quid sensûs denique, præter hoc nimio festivum, aut aliud festivius, hinc suboriatur: "Qui solus, ut est meæ domûs ancora, sic, ut ancora, tenet Thraciam!" Sed re verâ verbis nullus idoneus sensus exsculpendus est: sunt merum σκῶρ καὶ βορβορος et, qui defenderit, mihi credat, se deridendam operam in latere lavando insumpturnum esse. Sed nihil desperent Euripidis amatores; locum nos daturi sumus castigatum

————— multo certâ ratione magis quam
Pythia, quæ tripode ex Phœbi lauroque profatur.

Et, ne moremur in promissis, en! factum tibi:

ὅς, ΜΕΝΟΣ οἰκῶν ΑΓΚΤΡΑ Τ' ἐμῶν,
τὴν χιονώδη Θρηκὴν κατεχεῖ.

In sequentibus anapæsticis, VV. DD. vere καμη-
λοποταί, olidissimum mendum vel in ipso limine
concoquere quiverunt:

Ἐκάβη, σπᾶδῃ πρὸς σ' ἐλιασθὴν: ver. 100.

Sat scio, neque juvenus studiosa, neque præ-
ceptores studiosæ juventutis, phrasem bellulam,
πρὸς σ' ἐλιασθὴν, sic positam, nobis sunt declaraturi.
Rescribendum scilicet:

Ἐκάβη, σπᾶδῃ πρὸς σ' ΕΒΙΑΣΘΗΝ.

Nihil elegantius, aut efficacius. Interpretis of-
ficio fungatur Orest. 456. ed. Beck. Appositus
est Arrianus, de venat. xvii.—ἀλλὰ εἰς τὰ πεδία
ΒΙΑΖΟΝΤΑΙ, ἐρίζοντες πρὸς τὰς κυνάς. Dionysius
Halicarnassensis, antt. Rom. ii. 66.—παρεκινδυνεύσεν
εἰς τὰ καίονμενα ΒΙΑΖΕΣΘΑΙ. Addam Lucianum,
de luēt. 11. cujus elegantissimam locutionem
VV. DD. minus intelligentes, demutatum ibant;
—τὸ σῶμα πρὸς δυσωδιαν ἤδη ΒΙΑΖΟΜΕΝΟΝ. Sed
enim, nobis tacentibus, emendationem statim
verissimam agnoscent genuino literarum Græ-
carum gustu contacti.

οισθ' ὅτε χρυσεοῖς ἐφάνη ξυν ὅπλοις : ver. 112.

Rectissime το ὅτε præposuit V. D. τῷ aliorum ὅτι: sed rationes suas minus accurate videtur exposuisse. Sic expofitas oportuit: “ Plus est, si quis “ *tempus rei*, quam *rem ipsam*, memoret; quia in “ *tempore* comprehenditur necessario *res ipsa*, sed “ in *re* non ita vicissim *tempus*.”

————— Φοινισσομεναν

αἵματι παρθενου εκ χρυσοφορα

δειρης νασμῷ μελαναυγῇ : ver. 154.

V. D. studiosæ juventuti minus consuluit *generaliter* dicendo, “ morem apud veteres fuisse virginibus plurimum auri gestare.” Nugæ! *Speciale* aliquid desideramus; quale unicum Virgilii lepidulis sufficiat, Æn. vii. 351.

————— fit tortile COLLO

Aurum ingens coluber —.

Sed enim, ut erumpat a me vera vox, hæc mihi parum satisfaciunt; neque hominis equidem iudicium morer, qui vel putet *captivam* Polyxenam (conferas ver. 622.) *multum auri* gestavisse, vel non videat, elegans ingenium poëtæ de *naturali* quodam decore; non adscito, cogitaturum fuisse in hoc loco. Interea, bonam spem habeas; nam minima mutatio statim ipsissimam manum tragici tibi fuscitabit:

————— Φοινισσομεναν

αἵματι παρθενου εκ ΧΡΥΣΟΦΟΒΟΥ

δειρης νασμῷ μελαναυγῇ.

Contendas autem oculos, lector! vel si tibi fuit Lyncei, in lineamenta literarum, ne fortasse non dispiciant, quid intersit ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΥ et ΧΡΥΣΟΦΟΒΟΥ. Apicem scilicet: hoc tantum. Noster, Phœn. 198.

ω ποτνια, ΧΡΥΣΕΟΒΟΣΤΡΥΧΕ,

ω Διος ερνος, Αρτεμι.

Eadem medicina Clearcho facienda est apud Athenæum, xiii. 2. p. 564. ετε παιδος αρρενος, ετε παρθενων των χρυσοφορων, ετε γυναικων βαθυκολπων, καλου το προσωπον. Lege, παρθενων ΧΡΥΣΟΦΟΒΩΝ· ut mox in eadem paginâ: Ω καλλιπροσωπε, ΧΡΥΣΕΟΒΟΣΤΡΥΧΕ Γαλατεια. Numeros locorum non attingo; quum me longe peritiorum artificem, PORSONUM dico, postulent.

ποιαν, η ταυταν, η κειναν,

στειχω; ποι δ' ησω; πη τις θεων,

η δαιμων, εστ' επαρωγος; ver. 165.

Illud δ' otiosum est; ut oratio manca insuper, et ne Græca quidem. Miror V. D. has sordes studiosæ juventuti ingurgitandas propinasse, et viam iracundiæ plagosorum Orbiliorum sic inhumaniter munivisse; quum Butlerianum illud in primis verum sit, nec usu quoque vel suis *Etonensibus* ignotum forsitan:

As pedants out of school-boys' breeches

Do claw and curry *their own itches*.

Si rescribas, ποι Μ' ησω; *quo me immittam?* habebis
id,

id, quo nihil purius, nihil facilius, nihil denique utriusque linguae scriptoribus usitatus: sed, quoniam cessat in hoc systemate subinde anapæstorum lex, malim equidem rescribi:

—— ποι ΠΟΔ' ἦσω; —

Inter tot ductus similes facilis erat hæc omissio. Sic autem Rhesi scriptor, ver. 798.

—— οἱ δ' ὄχημα πωλικόν
λαβόντες ἵππων, ἸΕΣΑΝ Φυγῇ ΠΟΔΑ.

Quid autem? vitiosa sunt, quæ proxime sequuntur; nec possum non attingere, festinem licet, et me tempus deficeret, si omnia dramatis hujusce ulcera curatius tractare pergerem:

ω κακ' ἐνεγκῆσαι, Τρωάδες,
ω κακ' ἐνεγκῆσαι πηματ', ἀπ-
ωλεσατ', ὠλεσατ'. —

167.

Hoc per se bonum est; quis neget? sed est, ut quod maxime, alienum loco. Reponas ocyus meo periculo:

ω κακ' ἐνεγκῆσαι ΠΗΜΑΤ'.

“Perdidistis me *malo nuncio*, quem attulistis.”

Ἄλλεται ὀφθαλμός σου ὁ δεξιός, —

benevole lector! et erudite, rem rite excogitatam sentiens, agnoscensque?

—— εἰ γ' ὀλίγον περ ἐπιψαυεῖς πρᾶπιδεσσι.

Similiter supra noster, ver. 107.

ἀλλ' ἀγγελίας βαρὺς ἀραμενα
μεγα, σοι τε, γυναι, κηρυξ ἀχέων.

Conferas

Conferas etiam verr. 178. 662. et Helen. 1297.

————— ΦΗΜΑΣ δ' ἔμοι

Εσθλας ΕΝΕΓΚΩΝ γ' ———.

Quidnam huc faciat, uti diximus, *ΕΝΕΓΚΕΙΝ ΠΗΜΑΤΑ* ; Editores tamen nihil sunt subodorati, et receptis quam patienter acquieverunt ;

————— haud illud quærentes, num sine sensu,
Tempore num faciant alieno.

————— οἰκῶν μ', ὥστ' ὀρνιν,

Θαμβεῖ τῷδ' ἐξεπταξας ; ver. 181.

At enim expergiscimini, V V. D D. qui Euripidem nobis expolitis ; atque ediffertetis velim, quidnam sit hoc phraseos, *ΕΚΠΤΗΣΣΕΙΝ ΟΙΚΩΝ ΤΙΝΑ*. Musfant, et nihil habent, quod respondeant. Forfan tamen, vir acutissime et *πολυμαθεστάτε* ! amicus ille tuus, qui me subdole et minus candide in Æschylo Glasguensi recensendo nuper impetiverit ex latebris,

τυφλοῖς ὄρωντας οὐτάσας τοξευμασι·

(homunculum, studiis improbiſſimis inter has temporum angustias victum difficilem sibi suisque vix, aut ne vix quidem, extudentem) hæc et alia miracula speciosa mox in lucem prolaturus sit ! Dixerim interea, et edixerim, in ultimam barbariem relegandum esse hoc dicendi genus : nos adeo videndi ad Eur. H. F. 976. 987. Ion. 1299. Nam vox, *quiescentis* statum significans, unde possit describere *moventem* ?

ω δυστανα

ω δυστανα ματερ βιοτας : ver. 201.

Me fidejussore, tu statim corrigas audacter :

ω ΔΥΣΤΑΝΑ ματερ βιοτας

ut pariter centies in tragicis ; neque aliter, uti jam video, scholiastes. Noster, H. F. 482.

εμοι δε δακρυα, λυτρα δυστηνος ΦΡΕΝΩΝ.

Hinc V. D. optime correxit ver. 215. infra ; quemadmodum et ipse reponendum esse statim viderim.

—— σοφον τοι καὶ κακοις, αἱ δει, φρονειν : ver. 232.

Vere et recto cum judicio sic V. D. rescripsit pro τι quamvis Stobæus etiam edd. et MSS. consenserit, ad mor. ecl. iii. p. 38. In eandem emendationem multis abhinc annis sponte nosmet incidimus.

Ver. 246. εψαυσε με : ver. 247. κατειπ' εμοι. Videas et in transitu mireris, hic atque per totam fabulam, V. D. in his scribendis obstupescendam fane inconstantiam.

Ver. 269. Probe posuit προσφαγματα (scribas modo προσεφαγματα) V. D. et contulit Orest. 1059. Nos videas ad Soph. Phil. 35. Lucret. iv. 591. v. 678. et Silv. Crit. iv. p. 49. ubi quatuor abhinc annis, V. D. animadversionibus in Toupium parum conscii, versus Hecubæ quoque et Orestis composueramus. Alia sunt super hac re in
promptu;

promptu; sed manus abstinendum est, ne nobis
ex urceolo fiat amphora.

ἡδ' αὐτὶ πολλῶν ἐστὶ μοι παραψυχή,
πολὺς, τιθηνη, βακτρον, ἡγεμῶν ὁδὸς: ver. 285.

Non dignam habuit V. D. quam memoraret,
emendationem meam in Silv. Crit. sect. CLXXV.
ΠΟΣΙΣ, pro πολὺς ac profecto Eustathius, de Ism.
am. lib. vi. p. 205. receptæ lectioni videtur suf-
fragari: non absterreor tamen, quin ad vere can-
didos ac venustos provocem, ut dicant, an hic
videant, necne, aprum in fluctibus non suis æstu-
antem. Me impulsore conferant in primis Ho-
meri locum, nostrum Alc. 657. 658. Troad. 107.
versus tragicos apud Diog. Laërt. vi. 38. Ovid.
epist. iii. 52. Anthol. Lat. Burm. i. 161. 1. ac,
quibus callet iudicium et animus viget ἀφιλαυτος,
hi fortasse saltem conjecturam meam non asper-
nabuntur. Ausim insuper contendere vocem
ἀποσις, vice ἀπολὺς, restituendam esse ver. 805.
hujusce fabulæ, Troad. 1186. nam novimus uni-
versi, rariora vocabula passim librariis exturbari.
Sed hæc objacent vitilitigantibus: igitur unus-
quisque suo iudicio fruatur.

In sequente versu placet Stobæi scriptura, V.
D. non recensita, p. 561. τὸν κρατεῦντα exhibentis:
quum poëtæ varietates numerorum tales ada-
ment, et alacritate ac studio venentur, ut pro-
pulsent lectoribus satietatem.

το δ' αξιωμα, καὶ κακῶς λεγῆς, το σὸν

πεισεί — : ver. 297.

Eum hercle mihi plausorem nolim, qui, varian-
tibus libris, nedum tot omne genus unanimis,
(nam Ennius multis de caussis nihili faciendus)
vulgarem locutionem λεγῆς, pro exquisitissimâ
λεγῆς, posset infercire. Consulas mox, quæ de
hoc schemate dixerim ad Lucret. v. 24. et com-
mittas Phædrum, ii. 5. 23. nam trivialibus im-
morari pudet, pigetque; quamvis magni intersit,
ut in his venustatibus recta sint juvenum judicia.

καὶ μὴν ἐμοὶ γε, ζῶντι μὲν, καθ' ἡμέραν
καὶ σμικρ' εἶχοιμι, παντ' αὖ ἀρκυντῶς εἶχοι·
τυμβὸν δὲ βυλομένην αὖ ἀξισμένου

TIMΩΝ ὁρασθαί· δια μακρὰ γὰρ ἡ χάρις : ver. 321.

Versus longe nobilissimos, quorum structuram,
in procinctu licet stantem, VV. DD. haud in-
tellectam habuere, prout distinguendos arbitror,
ac legendos, unâ operâ exhibui. Vulgo post ἡμέραν
interpungunt infulsissime: sed, utcunque exem-
plis parum indigeamus, ita pessime factum esse
te docebit vel unus noster ad Med. 1020. Elect.
235. Teleph. frag. 22. Insuper, mi lector! inter
ζῶντι ac τυμβὸν pulchra oppositio se prodit. Re-
scripsimus autem τιμῶν pro τὸν ἐμου: si vero V. D.
aut quivis alius illorum,

— qui esse primos se omnium rerum volunt,
Nec sunt —,

D

vel

vel exemplum singulare nobis unde unde eruere
 valebit verbi ἀξισθαι sic positi sine substantivo,
 pro κοσμεισθαι, libenter conjecturam repudia-
 bimus. Græcas interea calendas patienter, dum
 hoc fiat, exspectemus. Rursus, si γονιμος pro
 γενναιος, *nobilis*, laxiore sensu ferri poterat, ΓΟΝΙ-
 ΜΟΝ a vestigiis literarum ΤΟΝΕΜΟΝ, de veteri
 scripturâ, propius abfuiſſet. Sciscant doctiores,
 et rectiora proferant: nam locus omnino cor-
 ruptus circumfertur.

αι, αι· το δαλον ὡς κακου πεφυκεναι,

τολμαν θ' α̃ μη χρη, τη βια νικωμενον: ver. 336.

“ πεφυκ' αι· vulgo, et Stobæus p. 237. πεφυκεναι

“ Ald. et plures MSS. cum Eustathio viii. p. 301.

“ Sed omnes mox τολμα, cui literulam addidi.”

Sed, si me satis audias, V. D. te pœnitebit ad-
 didisse, sine necessitate, fructu nullo. Durior est
 tuæ lectionis in priore versu syntaxis, nec cui-
 bet expedienda; et facilius est intelligere scrip-
 turam duplicem ΠΕΦΥΚΕ ΑΙΕΙ in ΠΕΦΥΚΕΝΑΙ
 migrasse, quum literâ inter se singulari tantum
 discrepent; quam vicissim. Cæterum, suspecta
 nobis semper lectio est, quæ suffulciri se flagitet
 arbitrariâ prorsus contra librorum auctoritatem
 conjecturâ. V. D. igitur

Cum suo vivat valeatque τολμαν

atque nosmet minus audaculi redonemus ha-
 bitum priorem loco:

αι, αι· το δαλον ὡς κακον πεφυκ' αι·
τολμα θ', ἂ μη χρη, τη βια νικωμενον.

Nolim loqui nimis confidenter, neque enim mortalem et ignarum decet; aures etiam pronas meliora docentibus, is sum, qui libens præstem: verum tamen fallor, aut ver. 439. odiosissimâ dicendi sribligine vitiatum est:

ω Φως, προσειπειν γαρ σου ονομ' εξεστι μοι.

Locutionem profecto προσειπειν ονομα non agnosco, et persuasi mihi Euripidem pulchrius aliquid dedisse; quod de tenebris revocaturus extemplo sum in lucem:

ω ΦΩΣ· προσειπειν γαρ σου ΟΜΜ' εξεστι μοι:

vide nostram Silv. Crit. i. pp. 128. 129. Nempe, Φως est sol: confer Orph. hymn. vii. 1, 2. xxxiii. 8. nos ad Herc. fur. 220. et Oppiani elegantissimos versus in notis meis ad Soph. Trach. 203. videas etiam nostrum, Iph. T. 194. Elect. 102. Hæc autem prius excogitaveram, quam noverim virum perdoctum Fridericum Jacobs in eandem emendationem, longe certissimam, incidisse.

αυτη πελας σε νωτ' εχασ' επι χθονι,

Ταλθυβιε, κειται: ver. 490.

Nolim de VV. DD. sententiis primam vocem cum spiritu efferri, αὐτη sed hoc leviculum est. Aliud stomachabar magis: Hecubam scilicet *resupinato corpore* jacere, εξυπτιασθειςαν ασχημονως, in hominum conspectu. Indignissime factum est.

Amoliaris itaque poëtæ decentissimo opprobrium,
rescribendo :

αὐτὴ πέλας σε, ΧΡΩΤ' ἐχῆσ' ἐπὶ χθονί,
Ταλθυρίε, κεῖται — ;

vide verr. 714. 776. Supra, ver. 410. undequa-
que gemellus est ;

βᾶλει πέσειν πρὸς ὕδαας, ἑλκῶσαι τὴ σου
γέροντα ΧΡΩΤΑ — ;

Hinc infra statim, ver. 505.

ἐὰν τις οὗτος ΣΩΜΑ τοῦμον οὐκ ἐκ
ΚΕΙΣΘΑΙ — ;

Consultas Hesychium, et compares Hom. Il. T. 33.
Φ. 568. Hinc duo notabiles Mæonidis ejusdem
loci longe commodiorem interpretationem nan-
ciscantur, quos lepido lectori, festinantes licet,
non invidemus. Prior legitur Il. N. 279.

Τὰ μὲν γὰρ τε κακὰ ΤΡΕΠΕΤΑΙ ΧΡΩΣ ἀλλυδὶς ἀλλῇ,
Οὐδὲ οἱ ΑΤΡΕΜΑΣ ἦΣΘΑΙ ἐρπυιέτ' ἐν φρεσὶ θυμός — :
“ undique *versatur corpus*, neque manet *immobilis*
“ in fede.” Quid clarius? συµμεταβαλλόντος σώμα
ταῖς τῆς ψυχῆς μεταβολαῖς : ut pereleganter ex-
posuit scholiastes Villosioni. Locus posterior
venit in Il. P. 733.

Ἀλλ', ὅτε δὴ ῥ' Αἰάντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτῆς
Σταίησαν, τῶνδ' ΤΡΕΠΕΤΟ ΧΡΩΣ· ὅδε τις ἐτλη,
ΠΡΟΣΣΩ Αἰξας, περὶ νεκρῶν δηρίασθαι.

Sed a diverticulo repetamus viam.

—— ἀπωλομένη,

————— ἀπώλομένην, Φίλαι·
ὥς τὴν Λακκαϊναν, ξυγγόνου Διοσκοροῖν,
Ἐλευθὴν ἰδοίμι : ver. 444.

“ Perii, amicæ ! uti vellem Helenam quoque vi-
“ dere pereuntem.” Locum V. D. corrumpit,
ut antecessores ejus corruperunt, plene distin-
guendo post Φίλαι. Hoccine etiam in usum stu-
diosæ juventutis ?

ὦ Ζεῦ, τί λέξω ; ποτέρα σ' ἀνθρώπους ὄραν,
ἢ δοξάν ἄλλως τῆνδε κεκτῆσθαι μάτην
ψευδῆ, δοκυντάς δαίμονων εἶναι γένος ; ver. 492.

Recte statuit V. D. post Musgravium vocem
ἄλλως non esse loco deturbandam ; sed gramma-
ticas periodi rationes, pace illorum dixerim !
neuter vidit. Ita capias : Τί λέξω ; τῆτο — ἢ ἄλλως
λέξω τῆτο ; Vide ver. 306. — Et δοκυντάς non respicit
ἀνθρώπους, sed αὐτάς, quosvis, subintellectum : nam
alii aliter veterum philosophorum de *providentiâ*.
Delendæ sunt igitur unâ transversæ calami liture
VV. DD. notæ.

————— κοῦει Φρυγῶσα δυστήνου καρᾶ : ver. 500.

Et *caput* tantum pulvere fedabat scilicet, dum
solum volutabunda premeret ! Lego :

————— κοῦει Φρυγῶσα δυστήνου ΧΡΟΑ.

Ille paullo diversus est lugendi modus : videas
Supp. 826. Hom. Il. Σ. 23. 26. Alii passim.

Ταλθυβιος ἦκω, Δαναΐδων ὑπηρέτης,

Αγαμέμνονος πεμψαντος, ὦ γυναῖ, μετα : ver. 508.

Editores doctissimi! scribæ illepidi! interpretes ignavi! ἐς κορακας acervatim cum vestris folæciformis erubescendis. Siccine vero castissimum ποῦταμ contaminatum circumferri convenit, et coram studiosis juvenibus traduci? Emundes quam citissime:

Σ' Αγαμέμνονος, πεμψαντος ὦ γυναῖ, μετα :

“ qui me *ad te quærendam* misit.” Confer sis verr. 513. 516. 725. Alc. 46. Supp. 670. Herac. 218. In promptu fuerit lectorem multitudine locorum obruere; sed nemo Græce sciens huic emendationi, semel monitus, audebit oggannire.

λεῖπτοι τ', Αἰχαιῶν ἐκκριτοί, νεανῖαι : ver. 529.

Neque hujusce quidem versûs, utcunque talia disimulet, grammaticas rationes perspectas habuit editorum grex: aliter ad istam normam distinctum posuissent. “ Et eximii juvenes, *e Græcis selecti* :” nam nihil impediēbat scilicet, quo minus *e Trojanis* seligi potuissent. Sed hæ minutiae parum dignæ sunt, quæ VV. DD. sublimiora majoraque contemplantibus, moram injiciant! Noster, Troad. 1241.

Τροία τε, ΠΟΛΕΩΝ ΕΚΚΡΙΤΟΝ, μισθμενη.

Addam Apollonium Rhodium, iv. 1185.

——— ἀγε δ' ὁ μὲν ΕΚΚΡΙΤΟΝ ΑΛΛΩΝ

Ἀργεῖον μῆλων.

Editi

Editi de solito *αγεν*: at enim te, finalis *υ*! cum
tuâ importunitate magnus perdat Jupiter!

———— καθεισα προς γαιαν γονυ: ver. 565.

“ MSS. quidam, κατθεισα, non male.” Imo, nisi
valde fallor, pessime. Nam κατθεισα γονυ, *solutum*
esse genu et *deartuatum* corpore, innueret, in hoc
loco: non *submisisset* igitur genu Polyxena, ad V.D.
mentem, sed *exuisset* plane, quasi *ligneum*, et affabre
politum, si dîs placet,

Τεκτονος εν παλαμησι δαημονος· ὅς ῥα τε πασης

Ευ ειδη σοφης, ὑποθημοσυνησιν Αθηνης.

Et profecto, ut V. D. consolemur, hoc aut ridi-
culum est, aut non, proinde ut sunt homines,
quibuscum rem habueris: nam, chirurgico quo-
dam, Wallisii comite, inter australium insula-
rum incolas, caput artificialiter comatum ape-
riente, ut fudariolo humores abstergeret, simpli-
cissimi homines se persuasos habuerunt, eum,
vestram fidem! solidi ædificii unam saltem con-
tabulationem disjunxisse!

Ασβεστος δ' αρ' ευωρτο γελως ασοφοισι θεαταις,

᾽Ως ιδου ανθρωπου κεφαλην ὑπανοιγνυοντα.

Jam vero telam pertexamus.

———— τοιαδ' αμφι σης λεγου

παιδος θανσης: ver. 584.

Sic omnes libri, præter MS. Harl. qui λεγων
exhibet: Brunckius, Heathius, et V. D. volunt

λεγω·

λεγω· quæ lectio frigore letali ferit locum. Ego,
ni fallor, felicissime mendum tollam :

———— τοιαδ' ἀμφι σης ΔΕΧΟΥ

παιδος θανσεως —.

Noster tragicus, Orest. 245.

———— το πιστον ΤΟΔΕ λογων εμων ΔΕΧΟΥ.

Ita quoque Med. 773. Androm. 1239. alibi;
Soph. Phil. 131.

———— παρακαλει δ' εκειθεν αυ

λυπη τις αλλη, διαδοχος κακων κακοις : ver. 592.

Criticus, quicunque facilem hujusce syntaxeos
expositionem enodatam præstiterit,

———— erit mihi magnus Apollo.

Tres reconduntur nobis in pharetrâ sagittæ, qua-
rum quælibet dextro jactu scopum feriat ; sed
ab Euripidis arcu missam non temere designa-
verim. Prior hæc est :

———— παρακαλει δ' εκειθεν αυ

λυπη τις αλλη ΔΙΑΔΟΧΟΙΣ κακων κακοις.

Vides rem haud infeliciter peractam erronei unius
tenuissimi reductione. Possis etiam hoc modo,
per poëtis usitatissimam ellipsin :

———— παρακαλει δ' εκειθεν αυ

λυπη τις αλλη, ΔΙΑΔΟΧΑΣ κακων κακοις.

Nec minus, sed molimine paullo laboriosiore,
διαδοχαις etiam satis constructioni faceret : pri-
mam tamen conjecturam vero propiorem puto.
Confer Androm. 745. 804.

_____ τετο δ' ην τις ευ μαθη,

οιδεν το γ' αισχρον, κανονι τε καλυ μαθων: ver. 606.

Haud dubie depravatum locum legimus, uti V. D. probe suspicatur; qui nobis μετρων pro μαθων commendat. Sane, si quis probabile existimet το μετρων, vocem simplicem ac vulgarem, nec re-
pertæ literarum ductibus admodum affinem, mi-
grare potuisse in μαθων, similes lactucas pauci
trivialium emendatorum morfiunculis ejus invide-
bimus.

Adspice, num mage sit nostrum penetrabile telum:
et odiosum illum N finalem,

Εχθρος γαρ μοι κεινος ἔμως αἶδαο πυλησι,
me hortatore rejice, secutus Aldum scilicet:

_____ τετο δ' ην τις ευ μαθη,

ΟΙΔΕ το γ' αισχρον κανονι τε καλυ ΣΤΑΘΜΩΝ.

Confer Ion. 1156. Æsch. Ag. 1054. Soph. Œd.
T. 1111.

ὥς παιδα λυτροις τοις πανυστατοις εμην, —/

λυσω, προθωμαι θ' (ὥς μεν αξια, ποθεν;

ηκ αν δυναιμην· ὥς δ' εχω· τι γαρ παθω;)

κοσμου Γ' αχειρας' αιχμαλωτιδων παρα: ver. 679.

Si VV. DD. pulcherrimorum versuum subtilio-
rem compagem percalluissent, ita legendum esse
et interpungendum clare vidissent. Res molestio-
rem curam respuit, et nos non lente festinamus.

τι θ', ω ταλαινα; σης κακογλωσσα βοης·

Hæc est portentosa distinguendi ratio, quam in-

E,

ivit

ivit V. D. Ocyus transferas moram post *ταλαινα* ad finem versûs; et te recipias ad nuper annotata in ver. 201. cum Med. 1028. Pariter *ακρι-
σειαν* punctorum desidero ad ver. 777. inferius. Consulas autem me ad Virg. geo. iii. 498. nam puerilia scrupulosius nolim persequi; nec tamen studiosorum juvenum commoditates sunt omnino negligendæ.

κοινῆς τραπέζης πολλακίς τυχῶν ἐμοί,

ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων: ver. 788.

Sic edidit Aldus, tantum non emendatissime; neque *χαρακτηριστικωτέρα* venustatem orationis novit Græcia: nos super hac re quædam dedimus ad Herc. fur. fin. et alibi. Homerus, Od. P. 155.

Ἰστω νῦν Ζεὺς ΠΡΩΤΑ ΘΕΩΝ, ξενίῃ τε τραπέζῃ.

V. D. tamen ita scriptum voluit, ac posuit etiam in contextu:

ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτος ὢν ἐμῶν φίλων.

Verum enimvero Divæ Critices exsequias ire tempus est, si concedamus id V. D. plumbeos scribas utique exquisitissimis elegantis nusquam non delectari, et summos poëtas vulgaria dicendi genera passim adhibuisse. Cui tamen contrarium non esse verum, (hos nempe solos sapere, ac librarios omnia in pejus demutare) cordato nemini persuaserit vel acutissimi mortalium

Perpetuus sermo, nigraï noctis ad umbram

Auroræ perductus ab exoriente nitore.

Suggest

Suggestit autem V. D. “Omnino post τυχων aliud
 “participium, quod duo sententiæ membra con-
 “nectat, requiritur.” Quæ aut recta sunt, aut non.
 Nobis videtur substantivi verbi participium re-
 ticeri potuisse. Ne vero nimis contumaces simus,
 hoc ei largiamur; et proponamus vicissim proba-
 biliorē restitutionem loci:

κοινῆς τραπέζης πολλακίς τυχων εμοι

ξενίας, αριθμῶ πρώτα τ' ΩΝ εμων φίλων:

i. e. “hospitalitatem communis mensæ mecum
 “participans.” Nec dissimulem tamen, mihi non
 minus hanc formam arridere:

ξενίας, αριθμῶ πρώτα των εμων φίλων:

omissâ tantum copulâ; quam, ut putem, ignorata
 constructio invexit.

τυραννος ην ποτ', αλλα νυν δελη σεθεν

ευπαις ποτ' εσα, νυν δε γραυς, απαις θ' αμα

απολις, ερημος, αθλιωτατη βροτων: ver. 805.

Dixi supra legendum esse αποσις: et, si clausulas
 sententiæ singillatim intuearis, liquebit aliter non
 inveniri quod respondeat voci τυραννος: erat enim
 Hecuba quondam *regina*, quum fuerat *uxor regis*.

οιμοι ταλαινα, ποι μ' υπεξαγεις ποδα; ver. 806.

Sensus esse videtur; “Quo meum pedem sub-
 “ducis, i. e. quo me cogis te sequi?” Scopum
 verborum V. D. perspexit; locutionis rationes
 (quod omnium primum est) haud magis integu-

ivit V. D. Ocyus transferas moram post *ταλαινα* ad finem versûs; et te recipias ad nuper annotata in ver. 201. cum Med. 1028. Pariter *ακρι-
σειαν* punctorum desidero ad ver. 777. inferius. Consulas autem me ad Virg. geo. iii. 498. nam puerilia scrupulosius nolim persequi; nec tamen studiosorum juvenum commoditates sunt omnino negligendæ.

κοινῆς τραπέζης πολλακίς τυχὼν ἐμοί,

ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων : ver. 788.

Sic edidit Aldus, tantum non emendatissime; neque *χαρακτηριστικωτέρα* venustatem orationis novit Græcia: nos super hac re quædam dedimus ad Herc. fur. fin. et alibi. Homerus, Od. P. 155.

Ἰστῶ νυν Ζεὺς Πρῶτα Θεῶν, ξενίῃ τε τραπέζῃ.

V. D. tamen ita scriptum voluit, ac posuit etiam in contextu:

ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτος ὢν ἐμῶν φίλων.

Verum enimvero Divæ Critices exsequias ire tempus est, si concedamus id V. D. plumbeos scribas utique exquisitissimis elegantibus nusquam non delectari, et summos poëtas vulgaria dicendi genera passim adhibuisse. Cui tamen contrarium non esse verum, (hos nempe solos sapere, ac librarios omnia in pejus demutare) cordato nemini persuaserit vel acutissimi mortalium

Perpetuus sermo, nigraï noctis ad umbram

Auroræ perductus ab exoriente nitore.

Suggestit

Suggestit autem V. D. “Omnino post *τυχων* aliud
 “participium, quod duo sententiæ membra con-
 “nectat, requiritur.” Quæ aut recta sunt, aut non.
 Nobis videtur substantivi verbi participium re-
 ticeri potuisse. Ne vero nimis contumaces simus,
 hoc ei largiamur; et proponamus vicissim proba-
 biliores restitutionem loci:

κοινῆς τραπέζης πολλακίς τυχὼν ἐμοὶ

ξενίας, ἀριθμῷ πρώτῃ τ' ὧν ἐμῶν φίλων:

i. e. “hospitalitatem communis mensæ mecum
 “participans.” Nec dissimulem tamen, mihi non
 minus hanc formam arridere:

ξενίας, ἀριθμῷ πρώτῃ τῶν ἐμῶν φίλων:

omissâ tantum copulâ; quam, ut putem, ignorata
 constructio invexit.

τυραννὸς ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν δὲ λη σέθεν·

εὐπαίς ποτ' ἦσα, νῦν δὲ γράυς, ἀπαίς θ' αἶμα·

ἀπολὶς, ἐρημός, ἀθλιωτάτη βροτῶν: ver. 805.

Dixi supra legendum esse *ἀποσίς* et, si clausulas
 sententiæ singillatim intuearis, liquebit aliter non
 inveniri quod respondeat voci *τυραννὸς*: erat enim
 Hecuba quondam *regina*, quum fuerat *uxor regis*.

οἱ μοὶ ταλαίνα, ποὶ μ' ὑπεξαγείς ποδα; ver. 806.

Sensus esse videtur; “Quo meum pedem sub-
 “ducis, i. e. quo me cogis te sequi?” Scopum
 verborum V. D. perspexit; locutionis rationes
 (quod omnium primum est) haud magis integu-

mentis evolutas præstitit, quam si nihil dixerat.
Imo, mihi in mentem venit Terentianum illud :

————— Fecisti probe :

Incertior sum multo, quam dudum ———.

Nimirum, ut his angustiis aliquatenus extricemur, concipias tecum velim, Agamemnona pedetentim recedere, et Hecubam non desistere subsequi. Hinc, opinor, mutatâ saltem literulâ, lectio suboritur, quæ fortassis omne punctum doctorum feret :

οἱ μοι, ταλαινα' ποῖ μ' ὑπεξαγεις ΠΟΔΙ;

In ver. 831. nihil in hac arte certius emendatione Musgravianâ :

καὶ χερσὶ, καὶ ΚΟΡΑΙΣΙ, καὶ ποδῶν βασι·

pro vulgatâ scriptione κομαισι. Sed loco, quem alicubi in commentariis Lucretianis ventilaverim, nunc tædet inhærere. Hoc amplius addam verbum, me eâdem scripturæ vitiositate liberavisse Sophoclem in Aj. 1209.

κείμαι δ' ἀμεριμνος οὕτως

αἱ, πυκιναῖς δροσδαῖς

τεγγόμενος ΚΟΡΑΣ λυγρὰς,

μνημὰτα Τροίας.

Ita locus ille, misere affectus et ineptissime intellectus, ordinandus erat, ac distinguendus. Satis sit provocasse ad Med. 922. Supp. 70. nam jacet extra controversiæ fines hæc emendatio.

απο δε στίφωσαν κικαρσαι
 πυργων, κατα δ' αιθαλι
 κηλιδ' οικτροτατα κεχρωσαι,
 τάλαιν' : ver. 905.

Miror superbissimum V. D. iudicium elifioni vocalis in κηλιδ' tam patienter assensisse. Sed, de hoc ut fileam, posito pignore contenderim sic mendose scribi versus, et sincerissime ad hanc normam denique reformari posse :

————— κατα δ' ΑΙΘΑΛΩ,
 ΚΗΛΙΔ' ΟΙΚΤΡΟΤΑΤΑΝ, κεχρωσαι — .

Tametsi non arbitrariæ sunt hæc scripturæ, sed idoneis auctoribus munitæ ; sicut editorum collationes docent. Obstupuissem vero, si constructio exquisitissima vitiosas lectiones de solito progignere destitisset ; cuius nimirum exemplum simile locus Sophoclis nuperrime citatus nobis suppeditat, et emendatio una e propositis supra, ad ver. 592. Ampla sane seges est horumce schematum in poëtis ; adeo ut solícite specimina disquirere minime necessum sit, hoc saltem tempore. Porro, non operæ pretium habuisssem vel in transcurso nunc suffragari Musgravio, recte pronuncianti vocem *καπνις*, quæ in Ald. et MSS. post *αιθαλι* ingesta est, merum esse glossema interpolatum ; nisi inde nanciscerer occasionem uno conatu corrigendi Hesychium, atque in patriam suam revocandi demum dictionem quandam Græcissimam, meis saltem lexicis exfulantem.

Hesychius :

Hesychius: Αἰθαλῶδης· ΚΑΠΝΩΔΗΣ, σκοτῶδης. Lege: Αἰθαλῶδης· καπνῶδης, ΣΠΟΔΩΔΗΣ. Sic Appianus, bell. civ. v. 114.— πνιγῶδῃ τε ἔσαν ἀπ' ἐκείνου, καὶ κοινῶς ΣΠΟΔΩΔΟΥΣ γέμισαν. Scholiastes Apollonii, Argon. ii. 133. Λιγνυοῦντι τῷ αἰθαλῶδει. Ὁ δὲ λόγος· Ἐπὶ πλεον δὲ τῷ λιγνυῶδει καὶ ΣΠΟΔΩΔΕΙ καπνῶ καπνίζομεναι, ὑποχωρεῖσι (l. ΑΠΟΧΩΡΟΥΣΙ) τῶν συμβῶν.

ἐπιδερμνίος ὡς πεσοίμ' ἐς εὐναν : ver. 921.

Si rhinocerotes Euripidi contigissent editores, bene novi, quod feda hujusce orationis tautologæ scabitus nasos eorum in nimiam aduncitatem fuisset contractura. Legere soleo :

ἐπιδερμνίος ὡς πεσοίμ' ἐς ΤΙΝΟΝ :

“ ut, marito in lecti stratis dormiente, (ver. 913.)
“ pariter egomet abirem in somnum.” Noster, in Orest. 217.

ὦ φίλταθ', ὡς μ' πυφρανας Εἰς ΤΙΝΟΝ ΠΕΣΩΝ.

Item Sophocles, Phil. 826.

———— αλλ' ἐκσώμεν, φίλοι,

ἐκηλόν αὐτόν, ὡς ἂν Εἰς ΤΙΝΟΝ ΠΕΣῃ.

Editores, quos vera latuit constructio, et in his V. D. nomen suum haud dubie profitetur, mox hujusce chori locum pravissimis distinctionibus dehonestaverunt et corruperunt ; licet, quod ferus video, meliora Musgravius edixerit ; Hesiodum illud ignominiose roborantes :

Ὅς δὲ κε μὴδ' αὐτῷ νοεῖ, μὴτ' ἀλλὰ ἀκῶων

Εν θυμῷ βαλληται, ὅδ' αὐτ' ἀχρηῖος ἀνὴρ.

In usum studiosæ juventutis haud me saltem pœnitebit versus accurate interpunctos exhibere: quid enim est in his literis cuivis usui, si rectus scriptorum sensus sit impune negligendus?

αγομαι δὲ, θανόντ' ἰδῶσ' ἀκοίταν,

τον ἔμον, ἄλιον ἐπὶ πελάγος·

πολὺν τ' ἀποσκοπὺς, ἐπεὶ

νοστιμον ναὺς ἔκινησε ποδᾶ,

καὶ μ' ἀπο γὰς ὤρισεν Ἰλιάδος,

τάλαιν' ἀπειπον ἀλγεί: ver. 931.

Vehementer ambigam, an hoc quoque sit legitimum, et quod Græcia suum dicat:

——— ἀλλὰ τίς χρεῖα σ' ἐμᾶ; ver. 970.

Saltem, dum critici doctores similis ellipseos in hac phrasi specimen protulerint, liceat hoc pacto proponere scribendum:

——— ἀλλὰ τίς χρεῖα 'ΣΤ' ἐμᾶ.

Vellem, nimis vellem, meliorem divinationem videre; seu potius ope probæ interpretationis vel optimam divinationem lucrifacere.

ἢ γὰρ καθεῖλες Θρηκᾶ, καὶ κρατεῖς ξένῃ; ver. 1038.

Ergo diversi sunt procul dubio *Thrax* et *hospes*! Hasce autem barbaras orationis inficetias, et absurdas sententias nullam viris eruditis nauseam movisse;

movisse; quin per patientissimam socordiam studiosæ juventuti recoquant? Certe vix memet continere valeo; et omne id, quod male me habet, sum in eos evomere paratus. Ex adjacentibus versibus bonitas emendationis meæ clarissime vel cæcutientibus elucescet:

‘ΕΚ. ὦ γὰρ ποτ’ οἶμα λαμπρὸν εὐθνήσεις κοραῖς

ὦ ΠΑΙΔΑΣ οὔφει ζώντας, οὐς ΕΚΤΕΙΝ’ ἐγώ.

‘ΗΜ. ἡ γὰρ ΚΑΘΕΙΛΕΣ ΤΕΚΝΑ, καὶ κρατεῖς ξένῃ,

δεσποινα’ καὶ δεδρακας, οἷα περ λεγεις;

Sentisne Hecubam de *duobus* facinoribus loqui; et chorum, verba cadentia tollentem, de *duobus* similiter interrogare? Certe sentis, et conjecturæ manum dabis; cui nimirum ex abundanti frequentia concorditer suffragantur.

Sagacitatem V. D. magis in detegendis ulceribus, quam persanandis, ego profecto laudem. Mihi videtur interea ver. 1050. ὁλοκληρὸς et sanissimus, ad glossæ datæ mentem: “Incedens ope
“manûs, quasi *pes* foret.” Quod pulchre dilucidum. Nec tamen F. Jacobs male intellexit: qui videndus. Adeas etiam Troad. 1003. Rhel. 690. Si sit vero, qui rationes V. D. probet, is habeat ita constitutos versus, atque alterâ etiam mendâ, quæ penitus fugerit oculos editorum, liberatos:

πα βω; ΠΟΤ στω; πα κελσω;

τετραποδὸς βασιὺ θηρὸς ορεστέρευ

τιθεµενος, ἐπὶ χερα ΚΑΠ’ ἰχθυος;

Libri,

Libri, πα στω· sed emendatio mea, hac occasione;
centum libris reclamantibus, accipienda foret.
Eadem porro medicina ver. 1070. haud minus
competit:

ΠΟΤ στω; πα καμψω; πα βω;
et Alcestidi quoque, ver. 876.

ποι βω; ΠΟΤ στω; τι λεγω; τι δε μη;
De Sophoclis Antig. 42. lis moveri potest:

ποιον τι κινδυνευμα; πα γνωμης ποτ' ει;

Hoc unum dicam. Si verbum ει fit ab ειμι, eo,
tum rectum fuerit πη Turnebi, vice recepti πα.
Huic autem disputationi, multum lucis et nitoris
allaturæ poëtis, et tragicis potissimum, area la-
tissima patefcit; quâ nobis per otium jam nunc
decurrere non licet.

ει τις γυναικας των πριν ειρηκεν κακως,

η νυν λεγει τις, η παλιν μελλει λεγειν,

απαντα ταυτα συντεμων εγω φρασω·

γενοσ γαρ ρτε πουτος ρτε γη τρεφει

τοιονδ'· ο δ' αει ξυντυχων επισταται: ver. 1168.

Ita versus scriptos exhibuit V. D. unde pro com-
perto nobis est, eum ad veram poëtæ mentem
non quivisse penetrare: id, quod tuto, ni fallor,
affirmari possit etiam de Brunckio et Ammonio,
qui peritius tamen interpunxerint; aliter enim
credibile est, eos haud fuisse interpretationem
rectam lectoribus negaturos. Ad ingenium redit

F

heic

heic quoque V. D. offam putidam, » finalem dico, lectoribus ingerens; auctoritates licet tam Ald. ed. quam Stobæi, simul inde, prout centies, conculcentur. *Nobis non licet esse tam disertis.* Cæterum, quum posterius τις in MS. Reg. Soc. non compareat, et quivis lepidior multo melius omitti statim sentiat, ita rescribi malumus, non minus ad Ald. ed. auctoritatem, quam elegantiozem atque potentiozem dicendi normam:

εἰ τις γυναικας των πριν ΕΙΡΗΚΕ κακως,
 η νυν ΛΕΓΩΝ ΕΣΤ', η παλιν μελλει λεγειν
 ἅπαντα ταυτα συντεμων εγω φρασω.
 γενοσ γαρ — κτλ.

Sic autem locum intelligas; nam duo versus ultimi novam sententiam efferunt, neque tribus præcedentibus, quod syntaxin respicit, adhærescunt: “ Quæcunque præsentēs homines, vel priores, “ vel futuri, maledixerint mulieribus; hæc omnia coacervata, utcunque numero et acerbitate valeant, ipsemet sum paratus in eas profundere. Quâ de re vero? Quia nimirum mulieres omnium animalium esse odiosissima censeo.” Porro, V. D. hæc annotavit: “ αἱ Stobæus. Recte hujus vocis penultimam communem esse statuit Pierfonus ad Mærin p. 231.” Certe, illa vox syllabam *penultimam* habere nequit: hoc autem humanitus admissum egregio viro condonemus; uti nos multa similia habemus condonanda, atque condonari cupimus: at

Pierfono

Pierſono tamen, vel alii cuilibet, ita ſtatuenti, credat, qui volet :

————— ἐγὼ γε τις ἢ ταχυπειθής.

Longe ſimilius vero videtur exiſtimare, quoties priorem ſyllabam porrigerent, Atticos ſcripſiſſe αἰεῖ, vel αἰεῖ· quum corripere rurfus, αἰεῖ poſuiſſe. Sed libera ſint hominum iudicia.

Θανῶσα δ', ἢ ζῶσα, ἐνθαδ' ἐκπλησῶ βίον; ver. 1260.

Ad hunc verſum editorum turba vehementiſſime offendunt, atque certatim moleſtiſſimis divinationibus divexant; in ſimpulo ſcilicet fluctus excitantium. V. D. Muſgravii conjecturam ποτμον, pro βίον, probat. Utinam ſine diſſimulatione dixiſſet cui bono ſit hæc mutatio, et inde quidnam ſenſus exſculpendum; ipſe quoniam puncta non appinxerit: adeo ut de V. D. interpretatione ne Œdipus, opinor, quidem quiviſſet hariolari. Reddiderim: *Ævum vero huiusce conditionis an morte expletura ſum, an vitâ?* i. e. “Formane canina
“ me viventem relictura eſt, ante ſupremum
“ diem; an canis moriar?” Eadem prorfus eſt, uti jam video, ſcholiaſtis expoſitio; quâ, meo iudicio, nihil fanius, ac dilucidius: Θανῶσα δ' ἐκπλησῶ
του ἐνθαδε βίον, ἢ τοι του ἐν τῇ μορφῇ τοῦ κυνός· ἢ ζῶσα;
—Μεχρι θανάτου κυων εἶσι. Quæ ſelegi; hæc enim ſcholia ſunt, ut opinor, diverſorum grammaticorum diverſis ætatibus opellæ.

Jam vero tempus eſt, ut huic ſχεδιασµατι finem

mponamus : quod, pro meorum morum simplicitate, libere fateor atque ingenue,

ἐκ ἐμπλεκῶν αἰνῶματ', ἀλλ' ἀπλῶ λόγῳ,

ὥς περ δίκαιον πρὸς φίλης οἰγεῖν στομα'.

me, hac de causâ potissimum, properanter conscripsisse, ut ii, qui literas humaniores colant, harum literarum humanitatem moribus expressam efficacius, ac vitâ, nobis præstent. Voluntarium inter eruditos commercium beneficiorum, sibi invicem favendo, collaudando, monendo, juvando denique, non ut alienorum meritorum obrectatores, sed laborum potius haud ignobilium socios participesque, semper exoptatissimis miseræ mortalitatis commodis mihi videbatur annumerandum. Certe egomet, quæcunque aliorum sit sententia, si honestæ famæ palpationibus,

————— quæ, carmine gratior, aurem
Occupat humanam,—

intactile cor gererem; nobilissimos unâ operâ naturæ communis affectus me crederem exuisse; neque interpellarem profecto, quin probis omnibus et ingenuis haberer prorsus, ad Pylîi senis mentem,

Ἀφρητῶρ, ἀθελμιστος, ἀνεστιος —.

Igitur, meliore luto ficti, et affectibus benignioribus emolliti, qui verus fructus est doctrinæ, sententiam ferant velim, an vir, nusquam non a me plaufibus exceptus, atque habitus amice, excusandus sit, qui, in simili materiâ versatus, datam
occasionem

occasionem mei cohonestandi non modo non arripuerit, (neque enim id fuisset questus) sed tali negligentia præterierit, qualis haud innuat obscure, verum contra palam promulget, legentibus universis, mea in literas Græcas merita nullius esse prorsus pretii; et memet insuper indignum utique, de sua saltem opinione, qui doctorum cœtibus inscribar. Sin autem hic cessarem, neque acriter calumniam, silentem quidem, sed (ut ille ait) παντος ὑψηλοτέρων λόγων, propulsarem, gnavi hominis officium per vecordiam pudibundam mihi viderer prodere, et αναλγησίας turpissimæ jure postulandus. Sed nec vecors sum, neque αναλγητος et militiæ meæ signum, quod prius (ut qui per omnem vitam tot incommoditatibus impeditus fuerim, ne dum Etonensium disciplinarum, quas in summâ felicitate posuissem, fructus) formidavissem protulisse, certe Hecuba facit publicata, ut audacter præferam:

SPECTEMUR AGENDO.

Ad hunc autem inhumanitatis scopulum, exemplo nimis improbando, pariter naufragium passus est ille vir, cui Gelliani codicis usuram vernacula lingua debet: quia spontaneam profecto benevoli hominis amicitiam illiberaliter abuti, quam beneficiis permutandis æqualiter uti, maluit; fastu et φιλαυτία occæcatus.

Εἴη μὴ ποτε μοι τοι-

οὔτου ἦθος, Ζεῦ πατερ* ἀλλὰ κελευθοῖς

* Ἀπλοαῖς ζωᾷς ἐφαπτοίμαν —.

Verum

Verum enim, ut hæc, longe injucundissima, misfa faciamus, hortator sum Euripidis editori, si sequentes fabulas mox edat, (et certe Græcis literis magnum, permagnum, interest, utrum nobilissimæ tragædiæ curis critici, doctrinarum referti, sagacitate præpollentis, expoliantur) ut ufui studiosæ juventutis impensius consultum eat, subinde conspergendo jejunas lectionum variarum disquisitiones quibusdam amœnitatum ac leporum condimentis: ne sint tantum nervi lacerti-que, quibus juvenile corpus roboretur; sed fuci quoque nonnihil atque sanguinis, eam pulchritudinem, quæ blandiatur et alliciat, donaturum: hoc enim suavissimum sodalitium est; neque aliter ingenia tenera vel amœniter detineri, vel ali fructuose, poterunt.

Hæc sunt, quæ nostrâ liceat te voce moneri.

Vade, age; et ingentem factis fer ad æthera Trojam,

Dabam e Musæo meo

prope Londinum,

Julii die xxi,

Anno 1797.

BY THE SAME AUTHOR,

And sold by I. Cuthell, Middle-row, Holborn.

1. **SILVA CRITICA**, five in auctores sacros profanosque Commentarius Philologus. Cantabrigiæ, typis et sumptibus Academicis, 1789, 3s. 6d.
2. *Silva Critica*, pars II. 1790, Cantab. 3s. 6d.
3. *Silva Critica*, pars III. 1792, Cantab. 3s. 6d.
4. *Silva Critica*, pars IV. 1793, Londini, 5s.
5. *Silva Critica*, pars V. 1795, Londini, 3s. 6d.
6. *Horatii Opera*, in 2 tom. 12mo. Lond. 1794, 10s. 6d.
7. *Virgilii Maronis Georgicôn libri IV.* Cantab. 1788, 3s. 6d.
8. *The Evidences of Christianity, or Remarks on the Excellency, Purity, and Character of the Christian Religion*; second edition, much enlarged, 4s. 6d. 1793.
9. *Poëmata*, Latine partim scripta, partim redita, quibus accedunt quædam in Q. Horatium Flaccum Observationes Criticæ, 4to. 2s. Cantab. 1776.
10. *A New Translation of St. Matthew*, with a copious Commentary, 4to. 10s. 6d. 1782.
11. *The Poems of Mr. Gray*, with Notes, 3s. 6d.
12. *Tragœdiarum Græcarum delectus*: continens Herc. fur. Alcest. Ion. Euripidis; Trachin. Philoct. Sophoclis; et Eumenid. Æschyli; in 2 tom. 8vo. 16s. 1794.
13. *The Works of Alexander Pope, Esq.* with Notes, vol. I. 6s. or on fine paper, 8s. 1794.

BY THE SAME AUTHOR.

14. Notes on the remaining Poems of Pope,
6s. 1796.
15. Poetical Translations from the Ancients,
Juvenal, Virgil, Lucretius, Horace, &c.
12mo. 2s. 6d. on fine paper, 4s. 1795.
16. P. Virgilii Maronis Opera, 2 tom. 12s. chart.
mag. 1l. 11s. 6d.
17. A New Translation of the New Testament,
2 vols. 8vo. second edit. 16s.
18. Bionis et Moschi quæ supersunt, emendata
et illustrata, 3s. 6d. chart. max. 10s. 6d.
nitidissime impressa. 1795.

Just Published,

19. A Letter to Jacob Bryant, Esq; on the sub-
ject of his Dissertation on the War of
Troy: 4to. 1s. 6d. 1797.

In the Press:

Lucretii Opera, in 3 vol. 4to. innumeris
mendis expurgata, perpetuis Commenta-
riis illustrata, cum RICARDI BENTLEII
notis non ante vulgatis. Pret. 5l. 5s.
et chart. max. longe elegantissima, 21l.

N. B. This work is to be procured only of the
editor, and of Mr. Cuthell, his bookseller, Middle-
row, Holborn. The second volume is finished, and
the whole will be completed by the end of the
present year. To the third volume will be sub-
joined three indices: the 1st. containing refe-
rences to the moderns censured or applauded
in the notes; the 2nd, a very copious critical
index,

BY THE SAME AUTHOR.

index, much more extensive and complete, for the size of the poem, than any index of the kind hitherto composed; and of principal importance to the *rationale* of verbal criticism: and the 3d. a full enumeration of the words. By the means of MSS. and all the early editions of authority, that are known, this poet has been purged of more errors of transcribers, and licentious interpolations of editors, than any of the same compass ever published, since the revival of letters: and in a manner, that will prove abundantly, how all the former editions of Lucretius exhibit every species of deformity, corruption, and absurdity, to a degree never yet supposed by his readers. Considering the transcendent merits of Lucretius in every view, his great utility in general, and particularly in correcting and illustrating Virgil, who has left no beauty of expression in his predecessor untouched, and is often explained and amended by these means in the notes: considering too the extraordinary pains employed for several years on this work, which, he trusts, will exceed every expectation, that can reasonably have been formed of it:—from these considerations, I say, the editor was induced to presume upon a *moderate portion* of regard to his undertaking from those, who pursue these studies, and call themselves the lovers and friends of classic literature. He is, however, truly mortified and sorry at being compelled to assert, that a work,

I

which

BY THE SAME AUTHOR.

which is allowed to excel in typographical elegance any thing of the same nature ever executed in this or any other country, should have been indulged with so small a share of *general* patronage, as amounts to less even than ONE QUARTER of the whole expence; which, beyond all previous expectation, from the enlargement of the plan, and a determination to consult excellence and beauty at all hazards, will prove extremely great. The editor has been induced to deliver this plain statement of the case to his readers, from an honourable opinion of the friends of literature among his countrymen, and of those scholars, to whom the price of the volumes is no important object; under a presumption, that the want of encouragement, which he has lamentably experienced, arises partly from their ignorance of his undertaking altogether, and partly of the arduous circumstances of its execution.—The third volume will be considerably larger than either of the other two.

